22/03/2022

Μάντεψε ποιος

/ Γνώμες

Οφείλω να παραδεχτώ κάποια πράγματα. Ως διάκονος της Ιεραποστολής έχω ελλείψεις. Την τοπική γλώσσα με δυσκολία τη ψελλίζω. Κάπως άχαρα, ίσως αστεία για τους γνώστες. Κάθε φορά που πλησιάζω παιδιά, πέρα από τις καθιερωμένες εκφράσεις και ερωτήσεις, δύσκολα αναπτύσσω, δίχως βοήθεια, σύνθετους διαλόγους. Σκέφτηκα, λοιπόν, για να σπάει ο πάγος της αμήχανης σιωπής, πιο πολύ να παίζουμε παρά να μιλάμε. Έβαζα μουσική από το κινητό μου, χορεύαμε, λίγο μουσικές καρέκλες, λίγο αγαλματάκια ακούνητα, και κάπως έτσι γεμίζω το

προαύλιο της εκκλησίας μόνο με γέλια.

Εσπέρας και πριν φύγουμε βγάζουμε την καθιερωμένη φωτογραφία ως εφόδιο μνήμης. Χαρούμενος, για το απόκτημα μου, τα αιώνια χαμόγελα στην οθόνη, δείχνω και στα παιδιά το αποτέλεσμα. Η συνέχεια πάντοτε η ίδια. Τα χαμόγελα σταματούν, τα ματάκια γουρλώνουν και τα δάχτυλα δείχνουν εμένα και ύστερα τους εαυτούς τους. Για τα παιδιά αυτά είναι η πρώτη φορά που βλέπουν τους εαυτούς τους σε φωτογραφική αναπαραγωγή. Δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τα ίδια τους τα χαρακτηριστικά. Έτσι επιλέγουν της εις άτοπον επαγωγή. Βλέπουν εμένα, που ξεχωρίζω αρκετά στη φωτογραφία. Τα πρόσωπα των άλλων, και ότι περισσεύει, λόγω και των ρούχων είναι αυτά. Κάπως έτσι, από το πουθενά, βρήκαμε ένα αποχαιρετιστήριο παιχνίδι. Να συστήσουμε τα πρόσωπα στους εαυτούς τους. Ίσως αυτό να είναι και ο ρόλος της Εκκλησίας σε προέκταση. Μια υπενθύμιση του ποιοι είμαστε. Μια ανεύρεση του προσώπου μας σε σχέση με τους άλλους.

Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης Πρόδρομος